

Hora dels adéus

La personalitat i els valors del nostre recordat no s'acaben en la seva categoria professional estricta sinó que cal observar la seva vocació de ciutadà participatiu, de dirigent compromès. Destaquem, per exemple, la seva trajectòria a l'associació «Aules d'Extensió Universitària per a la gent gran». En el seu dia Alfons M. Thió va ser-ne director, formant part d'un equip selecte que, juntament amb l'alta fidelitat dels seus auditoris, s'han guanyat l'honor de ser l'associació cultural més veterana de la ciutat. Disposat a aprofundir en el camp tècnic, va assumir el compromís polític en aquella nova democràcia, en el seu dia, ocupant diversos afers de responsabilitat en el Govern de la Generalitat de Catalunya. Mentrestant Alfons M. Thió no deixava de fer-se present en el fet més privat, més personal, no tan públic, com són els àmbits eclesials i assistencials, aquelles parcel·les on –sempre que es dona un cop de mà– pren sentit aquella exaltació bíblica: «que en són, de bells, sobre les muntanyes els peus del missatger de bones noves». Alfons M. Thió és una personalitat que encaixava modèlicament en aquell ideal de ciutadania que als gironins ens agrada llegir a l'obra escrita per Carles Rahola. En aquests últims anys els qui regeixen la ciutat de Girona no acostumen a fer memòria d'aquells ciutadans que mereixen ser recordats. Aquí mateix pot morir un il·lustre cronista oficial de la ciutat, o un gran periodista lluitador dels anys més difícils, o un entranyable creador i director d'arts escèniques, entre molts altres ciutadans treballadors de la diversitat, igualment dignes de ser recordats, i aquells seus noms, autors i treballadors d'unes genuïnes aportacions, van a l'oblit més profund. Amb aquestes maneres no es construeix aquella urbs, aquella civis, que les civilitzacions mil·lenàries ens varen ensenyar. Així no es mereix el títol de ciutat educadora. Girona, la ciutat, el pinyol de la ciutadania que cal treballar sempre, i ensenyar-la, ha de tenir molt present aquesta pèrdua del gironí Alfons M. Thió de Pol i promoure un record perdurable i divulgador de la seva personalitat. Quedem-nos amb aquella esperança que transmet el final del cant dels adéus: «el cercle refarem i fins potser serà més gran».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2024/01/11/hora-dels-adeus-96753580.html>